

Библиотека
Прозна џушовања

© 2024 Владимир Јовановић
© Илустрације Тихомир Челановић
© за српско издање Одисеја

Владимир Јовановић

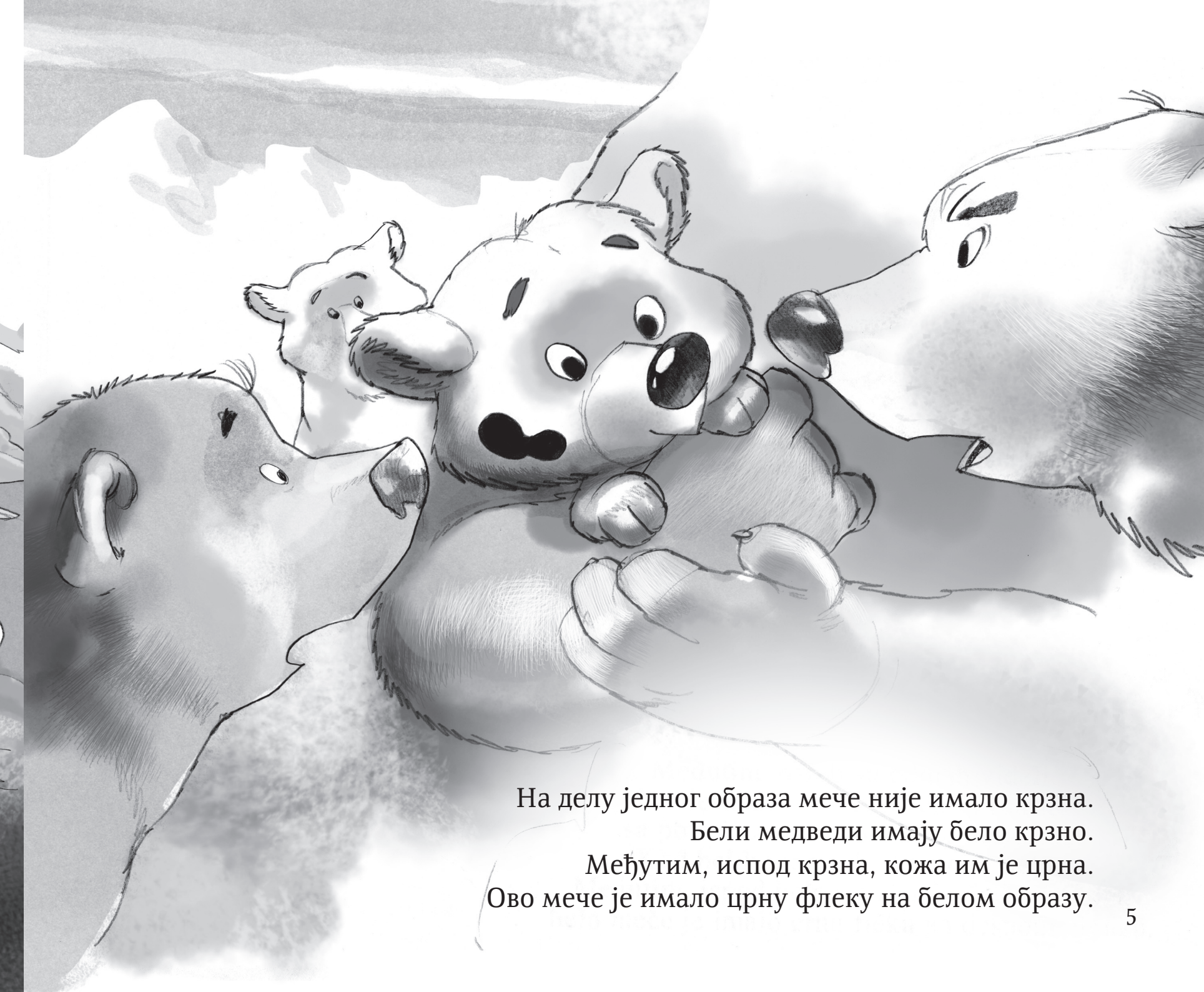
ЦРНО-БЕЛО МЕЧЕ

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2025.

Једног дана на Северном полу
родило се мало мече.
Заскичало је као и сви други мечићи.
Мама је била пресрећна.
Мудре старе мечке из клана биле су задовољне.
Међутим, остали су одмах видели!

На делу једног образа мече није имало крзна.
Бели медведи имају бело крзно.
Међутим, испод крзна, кожа им је црна.
Ово мече је имало црну флеку на белом образу.

У школи, мали мечићи су учили о медвеђем животу.
Учили су да постоји Дуги дан, кад се истражује.
Учили су да постоји Дуги сумрак, кад мора да се тражи храна.
Учили су да постоји Дуга ноћ, кад се тоне у сан.
А учили су да постоји и Дуго свитање, кад се буди из сна.

Учили су који је лед довољно танак
да се пробије како би дошли до рибе,
али и довољно дебео да не пукне под њима.
Колико треба да се наједу да би издржали Дугу ноћ.
Колико смеју да приђу људским бићима док трагају за храном.

Учили су које су рибе укусне, а које нису.
Да постоје јако укусне рибе
које су превише брзе да би их стигли.
Да не смеју предалеко да отпливају
или отплутају на санти леда.

Бели мечићи су распредали о великим тајнама медвеђег живота.
Питали су се зашто не смеју да отпливају далеко колико им се прохте.

Једно мече је испричало шта су му родитељи рекли:
„Ми, бели медведи, једемо рибе из океана.
Али, у океану постоје и бића која не можемо да поједемо.”

